

AMERIKAANSE PIANIST URI CAINE ONTMOET EIGENZINNIG FLATH EARTH SOCIETY

Laat het vooral vooruitgaan

GENT — Wie welke nummers had geschreven, was niet te achterhalen. En dat is misschien nog het grootste compliment. De muziek van de Amerikaanse pianist Uri Caine versmolt naadloos met de sound van Peter Vermeersch' Flath Earth Society (FES). Al was FES dit keer minder het brood-dronken feestorkest en meer een ambitieuze band.

concert

Van onze redacteur
Karel Van Keymeulen

DAT Peter Vermeersch en Uri Caine elkaar nog eens moesten treffen, stond in de sterren geschreven. De Amerikaanse pianist Uri Caine maakte vooral naam met zijn eigenzinnige en spraakmakende bewerkingen van Bach, Mahler en Schumann. Hij werkt nu aan *Othello* van Verdi. Daarnaast is hij ook een formidabele pianist, die met liederen als John Zorn, Don Byron en Dave Douglas werkte.

Vermeersch is de ongrijpbare muzikant en componist, die met FES eclectische muziek-dromen waarmaakt. Met FES speelde hij op jazzfestivals, hij maakte de big bandopera *Heliogabal* en haalde Louis Armstrong door de mangel.

FES is een flexibel orkest, want naast vertrouwde namen doken ook enkele nieuwe musici op zoals de drummer Teun Verbruggen, de saxofonist Bruno Vansina, de trompettist Jon Birdsong en de tubaïste Berlinde Deman.

Het concert begon met Uri Caine alleen aan de piano en begeleid door Wim Willaert op accordeon en Kristof Rosseeuw op bas. Een voor een kwamen de anderen erbij.

Vermeersch slaagde er weer in een heel eigen sound te scheppen. Nu eens massief en hard als een aardschok, dan weer heel beeldend. Het is een sound die drijft op felle contrasten en plotse wisselingen, maar ook op verrassende vondsten. De finesse van een big band met scherp geslepen secties heeft FES niet, maar de band heeft wel een eigen gezicht. Vaak lijkt de muziek als een dronken zeemanslied uit de bocht te gaan, maar ze komt toch weer op haar pootjes terecht. En dat is plezierig.

FES speelt ook graag luid, kwestie van wat rock-'n-roll gehalte te hebben. Alleen stond de piano op de try-out maandagavond in Vooruit aanvankelijk helemaal overstuurd en was de balans zoek.

Af en toe kreeg Uri Caine even soloruimte, zoals in „Whisper in the night”. Dan mocht hij even stevig en onbekommerd swingen met rollende pianoakkoorden, of een droe-

Peter Vermeersch (vooraan) en Uri Cain (achteraan): heel eigen sound. © Eric de Mildt

vig lied zoals „Lie to me” spelen. Maar meestal was hij „one of the boys”.

VERMEERSCH presenteerde op zijn bekende, laconieke manier. „Sommige nummers hebben nog geen titel. Maar de muziek is er toch al”, grapte hij.

In „Waterman” speelde Tom Wouters een prachtige klarinet solo. Wouters is ook de man die op vibrafoon vaak prachtige kleuren toevoegt en puntige accenten legt.

De schaduw van George Bush hing over het concert. „Fuck Bush” klonk het al na enkele nummers. De Caine-inbreng? En ook bij een titel als „Ich, Bin, George” kon je aan niemand anders denken. Achteraf zei Caine dat heel wat Amerikanen in shock zijn. Hij vertelde verhalen over hoe hij en de zwarte mu-

zikan Don Byron in een Texaans restaurant niet werden bediend en uitgescholden voor jood en zwarte.

Als bisnummer kwam er dan nog die heerlijke kermisversie van „Caravan”. Nee, FES heeft het nog niet verleerd. De band speelde met zichtbaar plezier en dezelfde overgave als steeds.

Nog dit jaar verschijnt op het Amerikaanse label van Mike Patton, bekend van Faith No More, een verzamelalbum *FES-isms*. FES wordt vanaf het seizoen 2005-2006 ook het huisorkest van Vooruit.

Gezien in Vooruit, Gent. Nog op woensdag 10 november in Vooruit (Gent), vrijdag 12 november in Kaai (Brussel) en zaterdag 13 november in de Singel (Antwerpen).

In de ban van Sarah McLachlan

concert

HET is tien jaar geleden dat Sarah McLachlan, in het voorprogramma van Crash Test Dummies, nog in onze contreien te zien was. Eerst hielden eindeloze tournees haar vast in de VS en haar thuisland Canada, daarna besloot ze een sabbatjaar in te lassen om een kind te krijgen. Het werden er vier, maar die afwezigheid schaadde haar verkoop allerminst: toen *Afterglow* vorig jaar uitkwam, renden de fans naar de winkel alsof ze nooit was weggeweest.

McLachlan deed al wat Dido doet, lang voor de Britse de microfoon opnam. Dat soort melodieuze pop is vaak te eentonig om een optreden lang te boeien, maar in Antwerpen McLachlan bleek inderdaad de begenadigde live-artieste die haar fans in haar zien.

Een groot deel van haar aantrekkingskracht, op cd en tijdens het concert in de Elisabethzaal, is op het conto van haar stem te schrijven. Die springt moeiteloos als een berggeit van top naar top. Onderweg geniet de zangeres van de vlucht: het is geen steriele vocale krachtpatserij, zoals de Dions of Careys van deze wereld te graag laten horen.

De tweede troef is de groep waarmee ze al zestien jaar samenwerkt. Die voorzag haar songs van veel dynamiek en variatie, of het om de sterk aangezette keyboards ging in „Drifting”, de stevige gitaren van „Hold on” of de voorzichtige dancebeat onder „Train wreck”. Tussendoor zette de bazin zich aan de vleugelpiano om zonder veel verdere opsmuk „Answer” te zingen.

Het zijn een beetje *muso's*, de groep van McLachlan: we zagen meer dure gitaren passeren dan tijdens een metalconcert. Maar je werd niet met je neus in de virtuositeit gewreven. McLachlan vindt de samenzang het leukste aan concerten. Er kon dus ook een kampvuurmoment van af, toen de zangeres met vier groepsleden „Ice cream” zong.

McLachlan was gekleed in een weinig flatterende jeans en een riem die ongelukkig genoeg op een zilveren slip leek. McLachlan experimenteert niet met hippe kapsels, maar met muziek, lijkt de boodschap. „Sweet surrender”, door Tiësto geremixd voor hij de rijkste dj ter wereld werd, en „Silence” dat ze voor de Canadese groep Delirium schreef, mochten dat kalmpjes onderstrepen. Sarah McLachlan is niet de eerste naam waaraan u denkt als het woord „trendsettend” valt, maar ze is het wel: „Silence” schreef ze in 1997, een jaar voor Madonna met veel poeha „Ray of light” uitbracht, dat er duidelijk naast heeft gelegen. Hopelijk wacht ze niet tot 2014 om nog 's langs te komen.

Inge Schelstraete

Gezien in de Koningin Elisabethzaal, Antwerpen, 8 november.

5 keer knippen en 'Dag Sinterklaas' ligt in uw schoen.

Knip en spaar vanaf zaterdag 13 november voor alle afleveringen van 'Dag Sinterklaas' op dvd of video.

De Standaard
ONVERANTWOORD INTERESSANT
www.standaard.be